

DE RODE NAALDHAKKEN VAN MAHA KHOURY

Komt deinend het chaotische podium van mijn geheugen op: de Libanese Maha Khoury. Meer dan tien jaar geleden heb ik met Khoury door Beiroet gezworven, maar herinneren doe ik me haar als gisteren: roodgelakte spitse vingers, tanden die met bicarbonaat fonkelend wit werden gehouden, fraaie *gazellenogen*, ranke ledematen, en, o Allah, haar rode pumps, wat een fetisj voor haar slanke enkels. Rode lippen, rode pumps, roodgelakte nagels: Maha was een *Beirutiti* in hart en nieren, een vrouw die haar charme tot op het ridicule af tentoonspreidde. De Libanese mannen - snor, leder, Wild West manieren - waren ervan overtuigd dat hun zaad de mooiste vrouwen ter wereld produceerde. Hen ongelijk geven kon zware gevolgen hebben want ze waren er tuk op om hun vuurwapen te trekken en in het wilde weg rond te knallen. Maha Khoury: enkel haute cuisine, Gaultier en Gucci vonden genade in haar ogen. Mij beschouwde ze als een puppy die ze door het onrustige Beiroet moest loodsen in een tijd waarin alle gebouwen nog de ranzige sporen van de Libanese burgeroorlog droegen en waarin iedere man zich gewapend op straat begaf, zeker als hij een vrouw vergezelde. Dat ik niet gewapend was, vond Maha Khoury zodanig exotisch dat ze iedereen die we ontmoetten toevertrouwde dat ik a) uit België kwam en dus een ongelovige was en b) niet gewapend was, Allah nog aan toe! Maha Khoury, supervrouw in Beiroet, van binnen bang, dat kon ze na een paar dagen niet meer voor mij verbergen, maar moed en lef ontlenend aan haar hooggehakte rode schoenen. Ik heb haar al die dagen nooit met andere schoenen gezien, zij vormden haar *statement*. Khoury, zich bedienend van een schattig Frans dat met een zweem van Arabische keelklanken uit haar keel stroomde, probeerde me duidelijk te maken hoezeer de Libanese maatschappij aan het veranderen was: ze was niet gesluierd en ze stond haar mannetje! Jazeker! Maar voor alles moest ze, verleidelijk wiebelend op haar hakken, toestemming vragen aan mannen, die tartende blikken op mij wierpen en vervolgens tot de conclusie kwamen dat ik ongetwijfeld een geheid mietje was (want niet gewapend) en dus geen bedreiging voor hun mannelijkheid en de eerbaarheid van Maha. Kilometers hebben we door de stad gelopen, maar op geen enkel moment verloren haar enkels hun fraaie evenwicht

op haar vuurrode schoenen. In de poepchique *rue Hamra* passeerden twee zwaarbewapende *halftracks* ons en de soldaten staarden ostentatief naar haar heupen die draaiden als een perfect geolied mechanisme. Even later, aan de koffie in een Parijs aandoend etablissement, stelde ik langs mijn neus weg een vraag die haar in een litanie deed losbarsten. "De positie van de vrouw in Libanon? Die kan ik het best verduidelijken door een kleine anekdote, *monsieur Bob*. Het enige huwelijk dat in dit land erkend wordt is het religieuze. Wat moeten wij, jonge mensen, die niet zozeer gecharmeerd zijn van al dat religieuze gedoe, doen als we niet tot onze huwelijksdag oersaai bij mama en papa willen blijven hokken, wat nog altijd *la coutume* is? We nemen het vliegtuig naar Cyprus - een vlucht van 25 minuten - en sluiten daar een burgerlijk huwelijk. Een erkend huwelijk in het buitenland is hier ook wettig, vandaar. President Hrawi vond onze handelwijze echter hypocriet en wilde daarom het Libanese burgerhuwelijk wettigen als alternatief voor het religieuze huwelijk. Hij legde er de nadruk op dat het om een 'moreel verwerpelijk huwelijk' ging, maar dat Libanon als modern land deze evolutie moest gedogen. Meneer, de schande die men hierover sprak! De schok die door de maatschappij ging! Bijna werden de wapens weer uit de mottenballen gehaald. De president voerde het voorstel ijlings af. Wij vrouwen hoeven hier geen sluier te dragen en we mogen ons kleden zoals we willen, *mais c'est de la façade, je te jure!* Ondanks hun diploma's blijven de Libanese meisjes bij hun ouders wonen tot ze een religieus huwelijk sluiten, punt uit. Een burgerhuwelijk kan je immers heel makkelijk ontbinden en dan vloeit er bloed uit eerwraak, begrijpt u? Wij vrouwen zijn goedgeklede en verzorgde vazallen. Wat een weg moeten wij nog afleggen voor onze mannen zullen beseffen dat een vrouw wel plezier kan hebben aan een man, maar dat er ook méér op de wereld te beleven valt dan..." Maha glimlachte koket en wees met een gracieuze van haar enkel wegvallende rode schoen naar mijn kruis.

